

மழையுடன் போட்டி போட்டபபி 'ஓ..வ்..வ்..'வென்று காற்று வறோ பரிதாச அபிக் கத்தொடங் கிவிட டிருந்தது. வானம் இரண்டுபுறமே கன்னங்கரவேனென்று பரமம் பிரளயமே வந்து விடுவது போன்றதொரு தோற்றத்தில் அந்தப் பிரதேசம் மழைக்கிடக்கின்றது.

முள்ளியவளக்கையும், மாங்குளத்துக்கையும் இடையில், நடுங்கணியிலிருந்து சிறிது தொலைவில் அமர்ந்திருந்த அந்தச் சிறு கிராமத்தில் இருந்த ஓரையொரு பாடசாலையைத் தமிழ் வாதியாராகக் கருணாகரன் வந்து ஒருவருடம் என்ன மாதிரி போனதென்றே தெரியவில்லை. நேரம் எவ்வளவு வகைமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

கருணாகரன் ஒரு ஓண்டிக்கட்டை. போனவருடம் வரவை அவனக்கவனிக்க அம்மா இருந்தான். தாயின் பிரிவு கருணாகரனை வெகுவாகப் பாதித்து விட்டிருந்தது. அதிலிருந்து மீள அவன் பட்டபாடும்.. பாடசாலையுடன் தன்னமலும் மலும் பிணைப்புடன் மலம் அவன் தன் கவலைகளை மறக்க முயன்று கொண்டிருந்தான். பாடசாலை தவிரந்த நேரங்களில் அக்கிராமத்திலிருந்த அகதிகள் முகாமில் தொண்டனாகப் பணிபுரிவதை அவன் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் சிறுவனாகயிருந்தபோது அமரையாயிருந்த நாடும் இன்று மோதல்களினாலும், இரத்தக் களிரிகளாலும் வெடித்துக்கொண்டிருந்தது. மரணமே வாழ்வாகிப்போய் விட்ட நிலையில் மக்கள்.... இரவும், பகலும், வாழ்வும், சாவும் வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டுவருகின்றது. ஒரு சில வருடங்களில் தான் எத்தனை அழிவுகள்.. சோகங்கள்.. இனிமீண்டும் அந்த அமரையி, ஆனந்தம் என்றுதான் வருமோ? மோதல்களினால் அல்லாண்டு, அடைபட்டிருக்கொண்டிருக்கும் மக்களுக்குத் தற்சமயம் தவிர அமரையி.. அமரையி.. அமரையி.

மழை தற்போதக்கை விடுகிற பாடக்கத்தெரியவில்லை. இருட்டி வறோ விட்டிருந்தது. தனீர் சிறிது அருந்திவிட்டு அகதிகள் நிலையைத் திற்குப்போக வேண்டும். இப்படியே இருந்தால் விடியும் வரவை இப்படியே இருக்கலாம். அங்கு போனாலாவது சிறிது பிரயோசனமாகப்பொழுது போகும்.

அகதிகள் நிலையைத் தைப்பற்றி எண்ணியதும் அகிலாதவேயின் ஞாபகம்தான் உடனே வந்தது. அகிலாதவே... சாதாரண மாநிலம்.. ஆனால் கடந்ததெடுத்த உடல் வாக்குப் பெற்றவன். கரிய பார்ப்போரை இதயம் வரவை துளத்ததுவிடும் சக்திமிக் கவிழிகள்... எடப்பான நாசி. இடக்கைக் கீழ் வரவை அலையலையாகப் புரளும் சூரன் சூரனான கபிந்தல். ஆழ்ந்த, அமரையான, அழகான தோற்றம்.

பெண்களின் அழகும் இரு வகைப்பட்டது. ஒரு சிலரின் அழகோ உணர்வுகளை மூறுக்கறேறி, உணர்ச்சி வெறியிலாழ்த்தி உன்மத்தம் பிடித்துவிடச்செய்யும் சக்தி கொண்டது. மற்றைய வகை அழகோ உள்ளத்தை அமரையியில், இன்பத்திலாழ்த்தி, ஒருவிதப் பரவசத்ததைத் தந்துவிடும் தன்மை கொண்டது. அகிலாதவேயின் அழகோ அந்த இரண்டாவது வகையைச் சார்ந்தது. உள்ளத்தில் அமரையியை, பரவசத்ததை ஏற்படுத்தி விடக்கூடியது.

அந்த அகதிகள் நிலையைத்துடன் தன்னபிணைத்தபடி, தன் வாழ்வை அவள்

போக்குவரத்துக்கட்சி ராக இல்லலை.

தலையைத் துவட்டியவாரே "என்ன கருணாகரன். தனீ ர் வகைகட்டுமா" என்றபடியே அடக்களகைக் குள் நுழைந்த அகிலாதவேயதைத் தொடர்ந்தான் கருணாகரன்.

"பாவம் மாஸ்ட்டர். இந்த வயதிலும் உடல் நலத்தைக் கவனிக்காமல் ஓடித்திரியிறார்...ம்.. எப்பத்தான் பழைய நிலை திரும்புமோ?":

"கிணறு வட்டப் பதம் கிளம்பிய கதையாக இன்று சிக்கலுக்கு மலே சிக்கலாக நாம் நினதை தாலும் விடுபட முடியாதவாறு, நிலமைசீ ரற்றுக்கொண்டே போகிறதே தவிர தளியும் என பதற்கு எந்தவிதச் சாத் தியக்கூறுகளும் தேரிவதாகவில்லையே.. அகிலா"

இவ்விதம் கிறிய கருணாகரன் அடக்களையன்னலினுட வானை நோக்கினான். சாதாரண சமயத்தில் நட்சத திரப்படுதாவாகக் காட்சியளிக்கும் வானும், வளியும் இருண்டு, பரந்து, விரிந்து கிடக்கின்றது. கரையில் பட்டுச் சிற்றோடகைளாக நீ ர்பாயும் ஒலி மலெலக் கட்டே கிற்து.

"அகிலா! நாம் விரும்புகிறோமோ இல்லையோ.. நிலமைகளை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வணேட்டும். வாழ்வே ஒரு சாவாகவும், சாவே ஒரு வாழ்வாகவும் வாழுகின்ற போக்குக்கு நாம் பழகிக்கொள்ளத்தான் வணேட்டும்..."

அகிலாதவே இதற்கு எதுவிதப் பதிலும் கிறாமல் தனீ ர் போடுவதில் முனந்தான். கருணாகரனே தொடர்ந்தான்.

"அகிலா! நான் கட்டேக்கின்றனே என்று தவறாக எண்ணி விடாதே. நீ ஏன் இப்படியே காலத்தலை ஓட்ட வணேட்டும். உனக்கிறேற, உன்னபை.."

இவ்விதம் கிறிய கருணாகரனை இடமறித்தான் அகிலாதவே. "புரிந்த ஒரு நல்ல துணையை ஏற்றுக்கொண்டு ஏன் வாழக்கூடாது. இவ்விதம் வழக்கமான தமிழ் நாவல் கதாநாயகனைப் போல் கட்டே கப்போகின்றீ ர்கள். அப்படித்தானே கருணாகரன்?"

இவ்விதம் கட்டேடாள்.

கருணாகரன் மளெனமாக இருக்கவே அகிலாதவே தொடர்ந்தான்.

"கருணாகரன். என கததைதான் உங்களக்குத்திரியுமே.. எதனை எம் சமுதாயத்தில் புனிதமாகப் பணிகள் கருதுகின்றாரர்களோ அதனை இழந்தவள் நான். ஆனால் அதற்காக கருணாகரன் உங்களக்கு நான் எவ்விதத்திலும் ஏற்றவளில்லை என்று வழக்கமான பல்லவியைப் பாட நான் தயாரில்லை. உங்களபே போன்ற ஒருவர் தான் எனக்கு நிச்சயம் ஏற்றவர். உங்களமை மணந்து இன்பமாக வாழ வணேட்டும் என்று எனக்கும் ஆசைதான். ஆனால் நான் அப்படிச் செய்வதால் எத்தனை பரே பாதிக்கப்படுவார்கள்? மூதலாவதாக இக்கூடும் பங்களை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இவர்களும் ஒப்பிடும் போது எம் பிரச்சினைகள் வகை அறப்பானவை. தற் சமயம் இவர்களை ஆதரிக் க, பராமரிக் க எங்களபே போன்றவர்கள் நிச்சயம் தவே இல்லையா?"

"ஏன் அகிலா.. நாம் இணைவதன் மலெம் தொடர்ந்தும் இப்படியே வாழ்வதில்"

எவ்விதப் பாதிப்பும் ஏற்படப்போவதில்லையே.."

"இல்லலை கருணாகரன். நீங்கள் சொல்வது தத்துவத்துக்கு வணைட்டுமானால் சரியாக இருக்கலாம். ஆனால் நடமுறைகை.. நமக்கிடையில் கணவன், மனைவி என்ற உறவு தற்சமயம் ஏற்படுவது எனது தற்போதைய வலைகளை நிச்சயம் பாதிக்கும். அல்லது ஒரு நல்ல மனைவியாக இருக்க விடாமல் சபீழல் தடுக்கும். இதே சமயம் மாஸ்ட்டரை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இம்மக்களாக இருந்த வயசிலயும் அவர் ஓடித் திரியிறார். அவரைக் கவனிக்க யாரிங்கிருக்கின்றார்கள்? நமது மணவாழ்வு இதனை பாதிக்கும் நான் அஞ்சுகின்றனே கருணாகரன். நாம் இருவரும் தற்சமயம் நல்ல நண்பர்களாக இருக்கின்றோம். இருவரும் சேர்ந்துதான் பணியாற்றுகின்றோம். மணம் புரிந்தும் இப்படியே இருப்பதென்றால் மணம் புரிவதன் அர்த்தமென்ன.. இருவரும் கணவன் மனைவியாக இல்லறத்தில் ஈடுபட வணைட்டுமென்றால் மாதிரிமே மணம் புரிவதில் அர்த்தமுண்டு. ஆனால் அதற்குத் தற்போதைய சபீழலில் என் மணம் இடங்கொடுக்கவில்லை... தொடர்ந்தும் நல்ல நண்பர்களாக நாமிருவரும் இருப்பதுதான் நம் சமீகத்துக்கும், நாம் பிறந்த மண்ணுக்கும் நாம் செய்யக்கூடிய கடமையாக நான் கருதுகின்றனே. நிலமையில் மாற்றம் ஏற்பட்டு அமதி திரும்புமென்றால், அச்சந்தர்ப்பத்தில் மணம் செய்வதைப் பற்றிச் சிந்திக்கலாம்."

இவ்விதம் கூறிய அகிலாதவே தனீ ரபைப்போட்டு எடுத்துக் கருணாகரனிடம் தந்தாள். இருவரும் கட்டத்துக்கு வந்து சாக்குக் கட்பில் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

இன்னும் மாஸ்ட்டரைக் காணவில்லை. பிரளயமே வந்து விட்டதைப்போல இயற்கை அன்னகைக்கு இன்று என்ன நரேந்து விட்டது? இவ்விதம் கொட்டியபடியிருக்கிறாளே?

"அகிலா நீ சொல்வதும் சரியாகத் தானிருக்கின்றது. என்னைப்பொறுத்தவரையில் நான் உன்னையே என் துணையாகத் தரேந்து விட்டேன். நிலமைகள் சீராகும் வரை உனக்காகக் காத்து நிற்பதை நான் பெரும் பாக்கியமாகவே கருதுகின்றனே. நீ சொல்வதைப்போல தற்சமயம் நாமிருவரும் நல்ல நண்பர்களாக இருப்பது நமக்கும் நல்லது. நாட்டுக்கும் நல்லது. மாஸ்ட்டருக்கும் நல்லது.."

மாஸ்ட்டர் வரும் வரையில் அகிலாதவேக்குத் துணையாக இருந்து விட்டுத் திரும்பியபோது மழை இன்னும் விட்டபாடாகவில்லை. கருணாகரனின் சிந்தனைகளோ நாட்டைப் பற்றியும் அகிலாதவேயைப் பற்றியும், கந்தசாமி 'மாஸ்ட்டர்'ரைப் பற்றியும் வளைய வந்தபடியிருந்தாள்.

'மாஸ்ட்டரைப் பொறுத்தவரையில் அழகும், அறிவும், பண்பும் கொண்டவர். அவர் வாழ்வு ஏன் வீணாகிப்போனது? அவருக்கேற்ற துணையை அவர் அடைய முடியாமல் போனதற்குக் காரணம் யார்? அவரா? அல்லது அவர் மனைவி சூலோசனாவா? அல்லது அவரது பெற்றோர்களா? அல்லது இவற்றுக்கும் மலோக அச்சமுதாயத்தில் நிலவிய சபீழல்களா?

அகிலாதவேயை எடுத்துக்கொண்டால் அவள் யாருக்கு என்ன தீங்கு செய்தாள்? கண்ணுங் கருத்துமாகச் சீராட்டி அவளை வளர்த்தாரே தம் பிமுத்து வாத் தியார். அவரது கனவுகள் கலநைத்தற்குக் காரணம் யார்?

யாரும் நிரூங்கவே பயப்படும் அகிலாதவேக்கு இந்நிலை ஏற்படக்காரணம்.. யார்?

இன்று அவள் வாழ வணைட்டுமென்று நினகைக்கின்றாள்.. அதே சமயம் அவளை வாழ முடியாமல் தடுப்பது எது? யார்/

நான் அகிலாதவேியை மனப்பிரவமாக விரும்புகின்றனே. அவளும் சம்மதிக்கின்றாள். ஆனால் கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டவில்லையே...

இவற்றுக்கெல்லாம் காரணம் யார்? யார்? யார்?

எங்கும் பரந்து, நீண்டு, வியாபித்துக்கிடகைக்கின்றது பிரபஞ்சம். கோடானு கோடி கோடானு கோடிகளாகச் சூரியன்களும், கோள்களும்மாக விரிந்து, பரந்து, முடிவற்றுக்கிடக்கின்றது.

அற்புத்திலும் அற்பமான கோளொன்றில் வளையை வரும் அற்பங்களான மனிதர்கள்தாம், நாம் தாம் இவற்றுக்கெல்லாம் காரணம்.

இயற்கையை இழந்து, செயற்கைகளை மலேமும் மலேமும் உருவாக்கிப் பரிதாக்கி, பதேங்களெள உரமாகி, எத்தனை பிரிவுகள்? எத்தனை எரிவுகள்? ஏன்? ஏன்? இவையெல்லாம் ஏன்?

பகுத்தறிவு, ஆறாவது அறிவு இருப்பதாகப் ப்ரொம்பைபட்டுக்கொள்கின்றோமே.. அந்த அறிவுக்கு நடந்தது என்ன? எங்கு போயிற்று?

போர்கள்! போர்கள்! போர்கள்!

அழிவுகள்! நாசங்கள்! அதர்மங்கள்! மோதல்கள்! இரத்தங்களரிகள்!

மெல்லிய உணர்வுகள்.. உறவுகள்... கனவுகள்.. எவ்விதம் சிதறந்து விட்டன. கலகைக்கப்பட்டன.

போரே! பிமியை நாசப்படுத்தும் போரே! போய் விடு! போய் விடு!

அமதிப்புறாக்களே! பறந்து வந்து விடுங்கள்! அன்பு தந்து விடுங்கள்! ஆனந்தம் கொண்டுவாருங்கள்!

கருணாகரன் வீட்டுநோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கின்றான். மழையோ விட்ட பாடாகத்தெரியவில்லை. சூழன்று, சூழன்று வீசும் பவேக்காற்றும், மின்னலும், இடியும்..

திக்குகள் எட்டும் சிதறி, தக்கத் தீ ம்தரிகிட, தீ ம்தரிகிட, தீ ம்தரிகிட, - தீ ம்தரிகிட பக்கமலகைகள் உடனந்து - வளெளம் பாயுது! பாயுது! பாயுது!

[யாவும் கற்பனை]

0000 00000000000000 : 0000000000 000000000000000000 00000000000000000000
000000000000, '0000 00 0000000000' 00000000 00000000 000000 000000 ...

வீ ரகசேரி நிறுவனம் ஒருமுறை இரசிகமணி கனகசநெ திநாதன் நினவைகக் குறுநாவல் போட்டியொன்றினை நடத்தியிருந்தது. எண்பதுகளின் இறுதிப்பகுதியில் 87/88 காலகட்டமென்று நினகைகின்றனே. என்னிடம் அது பற்றியுள்ள போட்டி பிரதியில் திகதி விடுபட்டுப்போயுள்ளதால் அது பற்றி உடனடியாக நிச்சயமாகக்கூற முடியாதுள்ளது.

அதற்குக் கனடாவிலிருந்து நானும் ஒரு கதையினை 'போரே நீ போய் விடு!' என்னும் தலைப்பில் எழுதி அனுப்பியிருந்தனே. வன்னியிலுள்ள அகதிகளுக்குச் சவேலை புரிவதற்காகத் தம் வாழ்வினை அர்ப்பணித்த மஹைமையமாக வதைத்துப் பின்னப்பட்ட கதை அது. வாத் தியார் ஒருவர். அவரது மணவாழ்க்கை முறிவுற்று தனிமையில் வாழ்பவர். இளம்பெண் ஆசிரியை ஒருவர். நிலவிய போர்ச் சமூகநிலை பாலியல் வல்லுறவுக்குள்ளாகப் பட்டு, நிராதரவான நிலையிலிருந்த அவரை அவரது மறைந்த தந்தையாரின் நண்பரான மறேபடி வாத் தியாரே ஆதரித்து, அகதிகளுக்குச் சவேலையாற்றும் படியான சமூகநிலை ஏற்படுத்துவதற்குத் தார்ப்பு. இளைஞரொருவன். அவனும் அகதிகளுக்குச் சவேலை புரிவதற்காகத் தன் வாழ்வினை அர்ப்பணித்துச் செயற்படுபவன். ஆசிரியையான அந்தப்பெண்ணோ தன்னையே ஆதரித்த ஆசிரியரைத் தன் தந்தையைப்போலண்பணி வாழ்பவள். அந்த இளைஞன் அவள் மலே காதலுறுகின்றான். ஆனால் அவளோ தன் மணவாழ்வு அகதிகளுக்குச் சவேலை செய்வதிலிருந்து. தந்தையைப்போன்ற ஆசிரியருக்குப் பணிவிடை செய்வதிலிருந்து தன்னதைத்துவிடும்பதையே பிரதான காரணங்களிலொன்றாகக் கூறி மறுத்து விடுகின்றாள். தொடர்ந்தும் நண்பர்களாக அதே சமயம் தன்னார்வத்தொண்டர்களாக இருப்பதையே அவள் விரும்புகின்றாள். அவனும் ஏற்றுக்கொள்கின்றான். இதுதான் அப்படைப்பின் கதைச்சுருக்கம்.

இப்போட்டியின் முடிவுகளை வளையிட்ட வீ ரகசேரி நிறுவனம் முதலில் போட்டி பற்றியும், நடவடிக்கைகள் பற்றியும், போட்டிக்கு வந்த படைப்புகள் பற்றியும் தன் முடிவுகளை வளையிட்டது. அதன் பின்னர் பரிசுபற்றுகுறுநாவல்களின் விபரங்களையே அடத்த வார வளையீட்டில் அறிவித்திருந்தது.

மறேபடி போட்டிக்கு நடவடிக்கைகளை இருந்தவர்கள் மஹைம. அவர்கள் பற்றிய விபரங்களைப் பின்வருமாறு வீ ரகசேரி அறிவித்திருந்தது:

